

Arrest

nr. 322 885 van 6 maart 2025
in de zaak RvV X / VIII

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. MEULEMEESTER
Langestraat 152
9473 WELLE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 29 februari 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 januari 2024 tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 november 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 december 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA, loco advocaat V. MEULEMEESTER.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 20 april 2022 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 27 juni 2023 en op 31 juli 2023 wordt verzoeker gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

1.3. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) beslist op 30 januari 2024 tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en een soennitische Pashtu te zijn. U bent geboren in 2000, in het dorp [B.], district Chawkey van de provincie Kunar, waar u tot aan uw vertrek woonde. U heeft vier broers en zeven zussen. Behalve [T.] zijn ze allemaal in Afghanistan. U ging tot de elfde graad naar school, u ging nooit naar een madrassa. Uw vader was landbouwer op jullie eigen gronden en u hielp mee op de velden. Ongeveer vier jaar geleden verloofde u zich met uw nicht.

Zelf was u actief in een jeugdorganisatie ("Young Generation Association") en was u onder meer betrokken bij de jaarlijkse informatiecampaigned rond vaccinaties tegen polio. U ging dan naar dorpen om informatie te geven over het vaccin. U volgde ook opleidingen om eerste hulp te kunnen bieden bij natuurrampen. Voor de jeugdvereniging hielp u mee bij het houden van bepaalde nationale vieringen zoals de nationale feestdag, vrijheidsdag, en dergelijke. Jullie riepen ook mensen op om tijdens de verkiezingen te gaan stemmen. Jullie hadden ook met de districtsgouverneur afgesproken om verdachte personen die tegen de overheid handelden te melden. Uw broer [T.] werkte sinds ongeveer 2015, 2016 of 2017 voor de Afghaanse 'Special Forces' in Kabul. Hij diende voor de "unit 777" van de luchtmacht, eerst in Kabul en sinds 2020 in Kandahar. Af en toe kwam hij naar huis op verlof.

In uw regio waren zowel taliban als Daesh (Islamitische Staat) actief, ook de overheid had verschillende controleposten en basissen in uw buurt. De taliban hadden uw broer al bedreigd dat hij met zijn job voor de overheid moest stoppen. Uw broer had een eerste dreigbrief ontvangen van de taliban in 1399 waarin ze dit eisten. Jullie informeerden [T.] die zei dat jullie geen schrik moesten hebben. Nadien kwam nog een dreigbrief, die jullie zijn kwijtgeraakt.

Op een dag was uw broer thuis en vroeg hij u naar twee personen, [K.S.] en [B.G.]. U bevestigde dat u hen kende, [K.S.] was uw leraar, [B.G.] een familielid van een buurman. Uw broer vroeg u of u wist waar zij waren. U ging daarop naar de winkel van [K.S.] en liet aan uw broer weten dat hij thuis was. De volgende ochtend was uw broer weer vertrokken naar zijn werk. Die nacht echter vond een militaire operatie plaats waarbij het huis van [K.S.] werd aangevallen. Hij en [B.G.] werden gearresteerd. Een derde dreigbrief van de taliban kwam op 13/3/1400 (omgezet naar de westerse kalender 13 juni 2021) en was ook persoonlijk tegen u gericht omwille van uw vermeende spionage. Als ze u of uw broer zagen zouden de taliban jullie doden. Uw vader patrouilleerde sindsdien altijd rond de woning.

Ongeveer twee maanden later, een week na de machtsovername door de taliban in augustus 2021, vluchtte u met uw broer naar jullie zus die in Jalalabad woonde. Vandaar bent u een week later met uw broer vertrokken uit het land naar Iran. Via Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië, Roemenië, Hongarije, Slowakije, en Duitsland reisde u door aangezien uw broer in Turkije werd aangehouden en gedeporteerd zou worden. Hij werd vrijgelaten en bevindt zich nog in Turkije vanwaar hij probeert door te reizen. U diende op 6 april 2022 een verzoek om internationale bescherming in Roemenië in maar verliet dat land. U diende hier op 20 april 2022 een verzoek om internationale bescherming in.

De Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) deed in het kader van de Dublinregeling een vraag tot overname aan Roemenië, dat weigerde.

U vreest bij terugkeer de taliban die u zullen doden wegens de werkzaamheden van uw broer bij de Special Forces en het feit dat de taliban u van spionage verdachten.

Na uw vertrek zijn de taliban thuis nog komen vragen naar u en uw broer. De tweede keer namen ze uw vader mee en hielden ze hem twaalf dagen vast. De taliban wilden informatie over u en uw broer. Uw vader werd geslagen maar werd dan vrijgelaten na bemiddeling door uw familie en dorpsouderen en op voorwaarde dat hij het hen laat weten als hij jullie ziet. [K.S.] is naar het huis van uw ouders gekomen om het huis te doorzoeken. De tweede dreigbrief van de taliban is sindsdien verdwenen.

U legde volgende documenten neer ter staving van uw verzoek: uw taskara en de taskara van uw broer [T.], attesten van opleidingen die u volgde, een kaart van International Medical Corps, kaart van Engelse les, badge als vrijwilliger bij een directoraat voor rampbestrijding, badge van de Independent Youth Association en de jeugdraad van het dorp, uw studentenkaart, foto's genomen tijdens activiteiten van de jeugdvereniging, twee originele dreigbrieven van de taliban (een van 18/05/1442 (omgezet 2 januari 2021) en een van 22/10/1442 (3 juni 2021)), originele Kabul bankkaart van uw broer en zijn legerbadges, werk- en opleidingscertificaten van uw broer, foto's van uw broer in het leger en van uzelf met uw broer, en een Belgische werkovereenkomst.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden

kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u er niet in bent geslaagd aannemelijk te maken dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op ernstige schade volgens de definitie van subsidiaire bescherming loopt bij terugkeer naar Afghanistan.

Uit de beschikbare informatie (het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf, de EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023> en de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf) blijkt dat personen die vroeger tot de ANSF behoorden te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties.

U gaf aan dat uw broer [T.] al enige tijd, u wist niet zeker sinds wanneer, deel uitmaakte van de ANSF, meer bepaald van de Special Forces eenheid 777 en in die hoedanigheid in Kabul en Kandahar voor hen diende. Uw broer zou sinds de machtsovername gevluht zijn uit Afghanistan en is heden in Turkije. Uit uw verklaringen en voorgelegde documenten kan aangenomen worden dat het profiel van uw broer en diens problematische situatie vaststaan.

Wat uw situatie betreft, kan verder worden opgemerkt dat uit de aanwezige informatie blijkt dat familieleden van personen die tot de ANSF behoorden, in bepaalde gevallen te maken kunnen krijgen met vervolging, bv. wanneer de taliban op zoek zijn naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de taliban wraak willen nemen op deze persoon en zijn familie. U haalt geen dergelijke zaken aan. Het loutere feit dat u een familielid bent van een vroeger lid van het ANSF, waarvan u a priori niet aannemelijk maakt dat hij zélf al te maken heeft met daden van vervolging (zie verder), is onvoldoende om een nood aan bescherming in uw hoofde aannemelijk te maken.

U maakt uw persoonlijke vrees voor vervolging niet aannemelijk. De eigenlijke aanleiding tot uw vertrek uit Afghanistan betreft het gegeven dat u en uw broer door de taliban verantwoordelijk werden geacht voor spionage. Zo zou op een dag uw broer u gevraagd hebben of u info had over twee lokale personen, [K.S.] en [G.B.] (CGVS1 p. 18). U kende de eerste als uw leerkracht Pashtu, en de tweede als een kennis van uw leerkracht. Beiden waren niet uit het dorp, maar uit de naburige bergen afkomstig (CGVS2 p. 5). U zou die dag aan uw broer gemeld hebben dat [K.S.] thuis was, waarop de volgende avond een militaire operatie werd uitgevoerd waarbij beide mannen gearresteerd werden. Vooreerst blijkt dat u niet weet waarom uw broer u informatie vroeg over een van die personen (CGVS2 p. 5). U dit gevraagd geeft u enkel als antwoord “dat weet ik niet, want hij is medewerker van de overheid”. Uw broer zou u niet gezegd hebben waarom hij die informatie nodig had. U dan gevraagd of zij connecties hadden met een bepaalde groepering, antwoordt u “waarschijnlijk”, en dat u niets kan uitvinden (CGVS2 p. 5). Het is echter zeer merkwaardig dat u van uw broer geen enkele informatie zou gekregen hebben over de reden waarom hij u had gevraagd naar die mensen. Op zijn minst zou men toch verwachten dat u dit wel aan uw broer zal gevraagd hebben, zeker in de periode dat jullie samen op de vlucht zijn geslagen. Jullie waren voor het vertrek ook een week samen in Jalalabad bij jullie zus, zodat er toch gelegenheid genoeg was voor u dit uit te zoeken. U weet echter niet waarom zij toen gearresteerd dienden te worden. Nochtans hebt u actueel ook nog steeds contact met uw broer, en was u dus zeker in de gelegenheid deze informatie in te winnen (CGVS2 p. 9). Dat uw broer daarover niet met u wil spreken wanneer u daarop wordt gewezen is een weinig geloofwaardige uitleg, te meer deze informatie enkel in belang kan zijn van uw lopende asielprocedure (CGVS2 p. 10). Het CGVS ziet niet in waarom uw broer u deze informatie niet zou willen bezorgen als u hem daar om vraagt.

Verder is het eveneens niet aannemelijk dat uw broer u voor dergelijke spionagetaak zou inschakelen, in de veronderstelling dat uw broer bij de organisatie van de militaire operatie tegen deze personen op de hoogte was geweest. Er kan moeilijk worden aangenomen dat uw broer de volgende dag zomaar naar zijn werk vertrokken zou zijn, wetende dat hij mogelijk zijn familie in gevaar bracht door u in te schakelen voor een spionageopdracht. U weet bovendien ook niet of uw broer zelf betrokken was bij de arrestatieoperatie

(CGVS2 p. 7). Hij zou u dit niet verteld hebben, zo geeft u aan. Op zijn minst kan men verwachten dat u hierover zelf ook vragen zal gesteld hebben aan uw broer.

Bovendien kan u zelf niet verduidelijken hoe [K.S.] en [B.G.] op de hoogte zijn geraakt van het feit dat u de persoon bent die hen zou verklikt hebben, waarna ze door de overheid werden gearresteerd (CGVS2 p. 4.). U houdt het op het vage antwoord dat ze verklikkers hebben, of dat iemand van het huis u zal gezien hebben. Indien uw broer bijvoorbeeld mee betrokken was in het plannen van een operatie tegen deze personen, dan kan ook verwacht worden dat hij u eventueel zou hebben meegedeeld ervoor te zorgen dat niemand u zag. Dit lijkt ook niet te zijn gebeurd. Vlak daarna beweert u dan in het onderhoud dat u die avond bent binnengegaan in de winkel van [K.S.], en hem gezien had (CGVS2 p. 7). Het is vreemd dat u dat dan niet onmiddellijk vertelde toen de vraag werd gesteld.

U geeft aan dat u een eerste keer persoonlijk werd bedreigd omwille van deze vermeende spionage door middel van de dreigbrief die u kreeg in de maand 'jaufa', zo'n maand of anderhalve maand na het incident (CGVS2 p. 7). Vooreerst is het merkwaardig dat de taliban opnieuw op dergelijke onrechtstreekse wijze uw broer en u bedreigen, wetende dat de eerdere twee dreigbrieven die ze aan uw broer hadden gericht blijkbaar geen effect hadden gehad, zelfs integendeel. U gaf nochtans aan dat de taliban u verdachten van spionage waardoor [K.S.] en [B.G.] gearresteerd waren mede door het profiel van uw broer als militair (CGVS2 p. 8). Gezien iedereen volgens u in het dorp blijkbaar op de hoogte was van uw broers militaire loopbaan, verbaast het dan ook dat de taliban niet onmiddellijk drastischere stappen zetten en u bijvoorbeeld direct kwamen oppakken. Door nogmaals een dreigbrief aan uw familie te bezorgen, waarbij ze u ook als target benoemden, gaven ze u en uw broer dus nog de gelegenheid op de vlucht te gaan, iets wat u rond de machtsovername in augustus 2021 dan ook hebt gedaan, gezien u dan met uw broer naar Jalalabad trok (CGVS2 p. 8). Overigens zetten jullie blijkbaar niet onmiddellijk na ontvangst van de derde dreigbrief deze stap, maar wachtten jullie nog bijna twee maanden hiermee, wat de ernst en geloofwaardigheid van deze dreigementen ook danig onder druk zet. De brief dateert immers al van juni 2021.

Eveneens worden in uw verklaringen vreemde vaststellingen gedaan omtrent de manier waarop de taliban überhaupt op de hoogte zijn geraakt van de werkelijke tewerkstelling van uw broer. Zo stelt u dat uw broer u eigenlijk niet veel vertelde over zijn precieze taken en de operaties waaraan hij deelnam, maar beweert u aanvankelijk wel dat het bekend was bij de dorpingen dat hij diende bij de Special Forces (CGVS1 p. 9). U antwoordde dat de dorpingen het wisten, want jullie kenden elkaar, gingen naar elkaars begrafenis en naar het gebed. Op de vraag hoe de dorpingen hierop reageerden gaf u aan dat ze een houding pro-overheid vertoonden, maar dat u in hun harten niet wist hoe ze daarover dachten. Aanvankelijk zeiden jullie aan de dorpingen op vragen over uw broer niet dat hij bij de Special Forces diende, maar bij het leger (CGVS1 p. 9). U gevraagd of dat niet gevaarlijk was om toe te geven dat hij in het leger diende, geeft u het weinig toereikende antwoord dat jullie niet konden liegen, dat de dorpingen het al wisten. Het is weinig aannemelijk dat jullie aan dorpingen, van wie jullie tenslotte nooit zeker konden weten aan wiens kant ze stonden, zomaar zouden toegeven dat uw broer in het Afghaans leger diende. Te meer hij in een eenheid diende waarbij geheimhouding gezien de inhoud van zijn taken wel strikt zal opgelegd zijn. Er kan worden aangenomen dat uw broer jullie wel zal ingelicht hebben dat zijn werkelijke job op geen enkele wijze bekend mocht raken bij de taliban. Dat jullie dan wel zouden mogen zeggen dat hij in het leger zat is weinig geloofwaardig gezien ook 'gewone' militairen wel een risico op vervolging liepen. Op welke manier de taliban dan op de hoogte raakten van uw broers werkelijke job weet u niet goed: u wijt dat aan dorpingen die dit vermoedelijk aan hen verteld hadden, maar dit blijft ook een algemeen vermoeden van uw kant (CGVS1 p. 9).

Na jullie vertrek zouden zich dan nog problemen hebben voorgedaan voor uw familie. Zo zouden [K.S.] en [G.B.], die met de machtsovername vrij waren gekomen, jullie huis doorzocht hebben op zoek naar u en uw broer. Tevens zouden de taliban uw vader hebben meegenomen en geslagen hebben, maar zou hij na tussenkomst van dorpsouderen wel weer zijn vrijgelaten (CGVS1 p. 7; CGVS2 p. 6). Hij zou vrijgekomen zijn omdat hij een oude man is. Het feit dat de taliban uw vader na eenvoudige bemiddeling door dorpsouderen vrijlieten wijst er dan ook niet op dat zij wat de taliban betreft nog verder een doelwit vormden. Uw ouders verblijven momenteel ook nog steeds in hetzelfde dorp, wat eveneens vragen doet rijzen omtrent hun vrees voor de taliban (CGVS1 p. 5). Behalve de arrestatie van uw vader hebben zich ook geen verdere problemen meer voorgedaan na jullie vertrek (CGVS2 p. 10). De vraag rijst dan ook waarom u wel nog een doelwit zou zijn, gezien u de u aangewreven spionagetaken niet aannemelijk maakt.

In verband met uw verklaring dat u een afspraak had met de districtsgouverneur om verdachte personen en handelingen steeds te melden, stelt het CGVS vast dat uw verklaringen daaromtrent en de activiteiten zelf beperkt zijn. U zou eenmalig een onbekend persoon die u in het dorp had gezien hebben gerapporteerd, waarna deze persoon werd gearresteerd (CGVS2 p. 12). U gevraagd wie deze persoon was zegt u dit niet te weten. U gevraagd waarom u die persoon verdacht vond, zegt u dat hij niet van het dorp of van het district was en zich op een weg bevond aan de rivier. U gevraagd waarom dat verdacht was, geeft u enkel aan dat

onbekenden daar niet komen, dat men daar enkel met een bepaalde reden is (CGVS2 p. 13). Wat die persoon daar aan het doen was weet u ook niet, en bovendien hoorde u achteraf van de districtsgouverneur dat het een onschuldig persoon was die dieren kwam kopen. Aldus lijkt het niet dat deze activiteiten voor u tot een probleem hebben geleid of zouden leiden bij terugkeer. Tevens nam u jaarlijks deel aan de polivaccinatiecampagne en was u aanwezig op bijeenkomsten met de jeugdorganisatie waarbij mensen werden aangespoord aan deze campagnes deel te nemen (CGVS1 p. 13). Jullie gaven informatie aan de bevolking over deze vaccinaties (CGVS1 p. 13). Jullie gingen bijvoorbeeld naar een dorp waar argwaan of tegenstand was tegen dit vaccin en boden uitleg aan de dorpelings. Nergens blijkt uit uw verklaringen dat u omwille van deelname aan deze campagnes problemen heeft gekend met de taliban of anderen. Behalve dat u aangeeft dat de dorpelings eerst weigerachtig waren maar later wel toestemden met de vaccinaties heeft u hierdoor geen andere problemen gekend (CGVS1 p. 13). U toont niet aan dat er actueel voor wat u betreft een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade bestaat bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan.

De door u voorgelegde documenten zijn niet in staat de appreciatie van het CGVS inzake uw verzoek om internationale bescherming in positieve zin te wijzigen. De werkdocumenten, badges en foto's van uw broer staven zijn militair profiel, dat heden niet ter discussie staat. De taskara's zijn hoogstens een aanwijzing van jullie identiteit. De badges, certificaten van opleidingen en de foto's van uzelf tijdens bijeenkomsten van de jeugdorganisatie staven uw betrokkenheid bij dergelijke vereniging en uw opleidingen. Inzake uw betrokkenheid bij poliocampagnes hebt u echter geen begin van bewijs aangebracht. De dreigbrieven van de taliban zijn documenten waarvan de bewijswaarde relatief is. Dergelijke handgeschreven brieven kunnen door eender wie zijn opgesteld. Bovendien hebben documenten slechts een ondersteunende waarde, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig asielrelaas kracht bij te zetten. Op zichzelf kunnen documenten niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig bevonden asielrelaas herstellen. De enveloppe is een bewijs van ontvangst van documenten. Het Belgisch arbeidscontract is louter een aanwijzing dat u hier deelneemt aan de arbeidsmarkt, en voegt voor het overige niets toe aan uw asielmotieven. U toont hiermee niet aan dat u zich een bepaalde levensstijl heeft eigen gemaakt waardoor er in uw hoofde sprake is van gewijzigd gedrag, een houding of politieke of godsdienstige overtuiging die zouden kunnen worden beschouwd als fundamentele kenmerken van uw identiteit en waarvan niet zou kunnen worden geëist dat u deze opgeeft, noch dat deze niet te verenigen zijn met de in Afghanistan geldende beperkingen die zijn gebaseerd op de islamitische waarden en normen.

Tot slot verwijst het CGVS naar objectieve informatie waaruit blijkt dat de bewijswaarde van Afghaanse documenten gering is, daar deze makkelijk op niet-reguliere wijze te verkrijgen zijn, zowel binnen als buiten Afghanistan. Valse documenten zijn niet van authentieke te onderscheiden, ook niet door gedegen experts (zie de COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude van 14 januari 2021 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan._corruptie_en_documentenfraude_20210114_0.pdf)).

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden: enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is in vergelijking met de periode voordien, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de Taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Sinds de machtsovername van de Taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvond, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Dit lagere niveau van willekeurig geweld zette zich door in 2022, en een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten zette zich door in 2023.

In de eerste 21 maanden na de machtsovername (15 augustus 2021 tot 30 mei 2023) registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IEDaanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers, waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. In de meest recente periode, van 1 juli 2022 tot 30 september 2023, registreerde UCDP in totaal 619 burgerslachtoffers (bij 302 incidenten waarin minstens één burger het leven liet). Bijna een kwart van deze slachtoffers viel bij vier grote aanslagen in de periode augustus-november 2022, die gericht waren tegen gebedshuizen en de sjiitische gemeenschap.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de Taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de Taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de Taliban en tegen sjiitische burgers. Zowel de activiteiten van anti-Taliban verzetsgroepen en aanslagen door ISKP als de impact van hun acties op de burgerbevolking kenden in de loop van 2023 een sterke terugval na operaties van de Taliban tegen deze groeperingen.

ISKP heeft in Afghanistan geen controle over grondgebied en gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de Taliban dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de Taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berrmbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd kort na de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van aanslagen die voornamelijk plaatsvonden in Kabul en gericht waren tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. In de loop van 2023 daalde het aantal aanslagen van ISKP tegen sjiieten en leek ISKP zich eerder te concentreren op

aanslagen tegen de Taliban. Het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen daalde significant na operaties van de Taliban tegen deze groepering in de loop van 2023.

ACLED en UCDP registreerden in de periode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Takhar en Panjshir. De provincie Kabul telde in deze periode het hoogste aantal burgerslachtoffers, gevolgd door Takhar, Panjshir, Badakshan en Baghlan. Ongeveer 40% van het aantal burgerslachtoffers viel in deze laatste provincies en dit hoofdzakelijk in de periode tussen juli en oktober 2022.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de Taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden (-96%) en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. UNOCHA rapporteerde in de periode van 1 juli 2022 tot 22 augustus 2023 in totaal 2.205 (315 families) nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, allen afkomstig uit Panjshir. Ontheemding ten gevolge de economische situatie en natuurrampen kende een sterke stijging.

De machtsovername door de Taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflictgerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn. Na de machtsovername daalde het gemiddelde inkomen met een derde en had Afghanistan af te rekenen met een hoge inflatie. Hoewel de Wereldbank spreekt van een significante stijging van de arbeidsmarktparticipatie in 2022 en 2023, situeert de meerderheid van de jobs zich in de informele sector en bedraagt de werkloosheidsgraad 18% voor mannen en 44% voor vrouwen. UNOCHA geeft aan dat twee derde van de bevolking in 2023 humanitaire hulp nodig heeft. WFP geeft aan dat bij bijna 90% van de bevolking sprake is van onvoldoende voedselconsumptie en volgens de IPC-kwalificatie kent minstens 40% van de bevolking een hoog niveau van acute voedselonzekeerheid.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat

een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.” Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) en de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afgaanse overheid was voor de machtsovername door de Taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven stonden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van ‘hulpverzadiging’ en ‘overuitgaven’, wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afgaanse economie. Het optreden van de Taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socioeconomische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de Taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afgaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de Taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de Taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie in 2021 en 2022 en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Volgens de Wereldbank kromp de Afgaanse

economie in 2022 met 6% in vergelijking met 2021. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en overstromingen en aardbevingen een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hulpverlening kende na de machtsovername moeilijkheden, o.m. als gevolg van gestegen kosten, moeilijkheden bij geldtransfers naar Afghanistan, het feit dat bepaalde Talibanministers op de sanctielijst van de VN stonden en het verbod voor vrouwen om voor ngo's of de VN te werken. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat de Taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de Taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de Taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de Taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>), EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, en de COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_migratiebewegingen_van_afghanen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_20231214.pdf, kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat emigratie wordt omschreven als een belangrijke component van de Afghaanse geschiedenis en een fenomeen dat ingebakken zit in de Afghaanse maatschappij en cultuur. Miljoenen Afghanen hebben het land de voorbije decennia om diverse redenen verlaten. Ook na de machtsovername van de Taliban in augustus 2021 blijft het verlangen om te emigreren groot, voornamelijk bij hoger opgeleide Afghanen en bij Afghanen jonger dan 30 jaar.

De de facto autoriteiten zijn er zich van bewust dat ze de talenten, vaardigheden en ervaring van hun bevolking nodig hebben, en verkondigen in hun officiële communicatie sinds de machtsovername een duidelijke boodschap waarin ze de Afghaanse bevolking vragen het land niet te verlaten en de reeds uitgeweken Afghanen aansporen terug te keren om het nieuwe bestel te ondersteunen. Tal van berichten volgen in de loop van 2022 en 2023 waarbij de Taliban politieke leiders en ambtenaren van de voormalige regering, maar ook investeerders, zakenlui en academici die het land hebben verlaten, oproepen om terug te keren naar Afghanistan. Begin oktober 2023 zou het aantal hooggeplaatste figuren dat terugkeerde naar Afghanistan volgens de 'Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren' opgelopen zijn tot bijna 700 personen.

Verder blijkt uit de landeninformatie dat de luchthavens van Kaboel, Kandahar, Herat en Mazar-e Sharif opnieuw functioneren. Op de luchthaven van Kaboel zijn er dagelijks zowel binnenlandse als internationale vluchten die aankomen en vertrekken. Alleen al vanuit Dubai Airport vertrekken er maandelijks ruwweg 200 vluchten naar Kaboel. De passagiers op deze vluchten worden omschreven als een gemengde groep van Afghaanse gezinnen die op familiebezoek gaan, zakenlui, hulpverleners en gedeporteerden. Er zijn heden geen rechtstreekse vluchten naar Afghanistan mogelijk vanuit België, of bij uitbreiding vanuit de EU. Wel is het mogelijk om dagelijks via tussenstops (in Istanboel, Abu Dhabi, Dubai, Teheran, ...) vanuit West-Europa naar de internationale luchthaven van Kaboel te vliegen.

Volgens bronnen heeft er in 2022 en tijdens de eerste maanden van 2023 over het algemeen geen gedwongen terugkeer plaatsgevonden vanuit Europa naar Afghanistan. Sinds Turkije in januari 2022 commerciële vluchten naar Kaboel heeft hervat, verschijnen wel doorlopend berichten over deportaties van Afghaanse migranten. Doorheen 2022 zou het om bijna 70.000 personen gaan, in 2023 gaat het opnieuw om duizenden mensen. Ook vanuit de buurlanden Iran en Pakistan worden Afghaanse migranten gerepatriëerd. In 2022 en tijdens de eerste helft van 2023 gaat het over meer dan 600.000 Afghanen die worden teruggestuurd uit Iran. In het najaar van 2023 kwam ook een massale migratiegolf vanuit Pakistan op gang. Midden november 2023 zouden reeds meer dan 300.000 Afghanen Pakistan verlaten hebben nadat de Pakistaanse autoriteiten begin oktober hun nieuw deportatiebeleid bekend hadden gemaakt.

Het is onbekend hoeveel Afghanen er sinds augustus 2021 vanuit westerse landen vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan, aangezien dergelijke terugkeer via een derde land verloopt. Verschillende bronnen bevestigen evenwel dat er sinds de machtsovername door de Taliban naast definitieve terugkeer ook sprake is van tijdelijke terugkeer van Afghanen naar hun thuisland. Hierbij worden familiebezoek, zakenbelangen en het beheer van eigendommen aangehaald als mogelijke redenen voor een tijdelijke terugkeer.

De immigratieprocedure op de luchthaven van Kaboel verloopt grotendeels zoals voordien. De controle van passagiers wordt nog steeds uitgevoerd door voormalig immigratie- en luchthavenpersoneel (waaronder ook vrouwelijk personeel), dat naar verluidt geleidelijk aan vervangen wordt door Talibanpersoneel in uniform. Anno 2023 zijn de Taliban en hun General Directorate of Intelligence (GDI) aanwezig op de luchthaven in Kaboel. De Taliban zou beschikken over passagierslijsten en zou dus kunnen achterhalen wie het land binnenkomt. De GDI zou in het bijzonder aandacht hebben voor buitenlanders, spionnen en mensen met mogelijke connecties met Islamic State Khorasan Province (ISKP). Op de luchthavens zouden ook lijsten voorhanden zijn met namen van personeelsleden van de voormalige ANSF die gezocht worden. De Taliban zou actief gebruik maken van biometrische gegevens om deze mensen te herkennen en op te sporen. Een van de geconsulteerde bronnen geeft aan dat het niet kan uitgesloten worden dat mensen die uit een westers land komen meer vragen moeten beantwoorden bij binnenkomst, vooral wanneer zij westerse kleding dragen. De Taliban worden evenwel niet in staat geacht om van iedereen te weten of te achterhalen van waar en waarom iemand is teruggekeerd.

Evenmin worden de Taliban geacht over de nodige capaciteit, mankracht en middelen te beschikken om iedereen die zich op het Afghaanse grondgebied bevindt te controleren en eventuele tegenstanders systematisch op te sporen. De Taliban hebben wel controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders en voormalige medewerkers van de ANSF op te sporen. Daarnaast wordt op deze manier tevens toezicht gehouden op de handhaving van de Taliban codes, waaronder het verbod voor vrouwen om zich in het openbaar te verplaatsen zonder begeleiding van een mahram. Deze controleposten staan vooral in de provinciale hoofdsteden, districtscentra en stedelijke centra zoals Kaboel opgesteld. Elders in het land zouden er nauwelijks controleposten zijn. Tijdens deze controles worden standaardvragen gesteld aangaande de herkomst en bestemming van personen. Hoewel er meldingen zijn van controles waarbij telefoons worden doorzocht, zou dit niet systematisch gebeuren, maar eerder afhangen van de locatie en het profiel van de gecontroleerde persoon. Hierbij wordt onder meer verwezen naar de controle van VN-personeel, militaire voertuigen, personen die verdacht worden van banden met ISKP, Panjshiri's. De controleposten zijn vooral bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden.

Hoewel de infrastructuur van de de facto Talibanregering als zwak wordt bestempeld, en de Taliban niet in staat worden geacht om alle terugkeerders op te sporen en te controleren, zullen in de praktijk, op dorpsniveau, de plaatselijke leiders wel op de hoogte zijn van wie is teruggekeerd.

Meerdere bronnen geven aan dat er weinig concrete informatie is over de huidige situatie van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, zowel vanuit het Westen als vanuit naburige landen. De beschikbare informatie hierover wordt omschreven als gering, beperkt en vaak eerder anekdotisch. Niettegenstaande er geen systematische opvolging gebeurt van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, dient erop gewezen te worden dat verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land opvolgen en rapporteren over gebeurtenissen en incidenten. Indien er ernstige problemen zouden zijn met de manier waarop de Taliban personen behandelen die terugkeren uit het Westen zou dit gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties en instanties die de situatie in het land opvolgen. Dit is geenszins het geval. Verschillende bronnen geven aan geen weet te hebben van systematische acties vanwege de de facto autoriteiten ten aanzien van Afghanen die terugkeren, louter omdat ze zijn teruggekeerd uit een westers land.

Personen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen evenwel door de Taliban of de Afghaanse gemeenschap met argwaan worden bekeken en kunnen geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting, o.a. omwille van de perceptie verwesterd te zijn. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. Personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch beschouwd worden. Echter, niet elke Afghaan die terugkeert loopt hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd. Evenmin kan gesteld worden dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om te besluiten dat u gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden, of als iemand die de sociale normen niet respecteert en om die reden zal vervolgd worden. De Afghaanse maatschappij wordt immers omschreven als zeer divers en complex, waardoor er bijgevolg steeds (lokale) variatie in interpretatie en houdingen mogelijk is, ook wat betreft de wijze waarop mensen die terugkeren naar Afghanistan worden gepercipieerd en behandeld. Mogelijke reacties ten aanzien van terugkeerders vanwege de Taliban of vanwege de Afghaanse gemeenschap zullen dus steeds afhankelijk zijn van verschillende factoren, zoals het individuele profiel van de terugkeerder, het netwerk in Afghanistan en de plaats, context en familiale situatie in Afghanistan waarnaar deze persoon terugkeert. Niet elke Afghaan die terugkeert vanuit het Westen loopt derhalve hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd.

Evenmin kan voor elke Afghaan die onder het profiel van toegeschreven verwestering valt een gegronde vrees voor vervolging worden aangenomen. Bij de beoordeling van de vraag of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging is derhalve steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoekende partij te worden aangereikt. In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de Taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de Taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt u zelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoeker voert allereerst aan dat hij een persoonlijke vrees heeft in de zin van artikel 1.A.2. van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend in Genève op 28 juli 1951 (hierna: het Vluchtelingenverdrag) en van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

In eerste instantie wijst hij op een persoonlijke vrees voor de Taliban omwille van het werk van zijn broer voor de Afghaanse Special Forces en omwille van zijn eigen activiteiten binnen de "young generation" beweging.

Inzake zijn vrees omwille van het profiel van zijn broer, citeert hij uit de EUAA "Country Guidance Afghanistan" van januari 2023 en de "Afghanistan – Country Focus" van december 2023 inzake de situatie

van leden van de voormalige nationale veiligheidsdiensten (hierna: de ANSF) en hun familieleden. Hieruit blijkt volgens hem dat leden van de ANSF worden vervolgd door de taliban. Hij betoogt dat het profiel van zijn broer en diens problematische situatie niet worden betwist en dat zijn relaas dat hij werd beschouwd als spion omwille van het werk van zijn broer onbetwistbaar in overeenstemming is met de objectieve landeninformatie over Afghanistan. Hij is nog van mening dat op basis van deze landeninformatie moet worden aangenomen dat zijn hoedanigheid van familielid van een voormalig lid van de ANSF volstaat om zijn nood aan internationale bescherming aan te tonen. Hij benadrukt in dit verband verder dat geen enkele tegenstrijdigheid in zijn verklaringen werd vastgesteld en zijn verklaringen in het licht van de beschikbare landeninformatie coherent en plausibel zijn. Hij stelt dat zijn verklaringen louter subjectief en niet diepgaand zijn onderzocht. Hij haalt enkele motieven aan en tracht deze te weerleggen.

Verzoeker voert vervolgens aan dat onvoldoende onderzoek werd verricht naar de vrees die hij heeft omwille van zijn eigen activiteiten binnen de “*young generation*” beweging. Hij citeert opnieuw uit de EUAA “*Country Guidance Afghanistan*” van januari 2023 inzake humanitair personeel, benadrukt te hebben deelgenomen aan de vaccinatiecampagnes tegen polio en stelt dat bijgevolg het risico op vervolging ingevolge de beschuldiging een spion te zijn objectief gezien reëel is.

Verzoeker voert nog aan dat de combinatie van zijn eigen activiteiten en de werkzaamheden van zijn broer voor de ANSF het risico op vervolging vergroot.

In tweede instantie wijst verzoeker op een vrees dat de taliban hem bij terugkeer zullen beschouwen als verwesterd als gevolg van zijn verblijf in Europa. Hij geeft een algemene uiteenzetting over de huidige Afghaanse context en de mogelijke risico's voor personen die terugkeren uit het Westen en/of zijn verwesterd of als dusdanig zullen worden beschouwd, dit aan de hand van landeninformatie en rechtspraak. Toegepast op zijn persoonlijke situatie, wijst hij er op dat hij zijn land reeds in 2021 heeft verlaten en dat hij sinds zijn aankomst in België een persoonlijke ontwikkeling heeft doorgemaakt die hem moreel, religieus, sociaal en op het vlak van zijn menselijke en sociale visie heeft verwijderd van het kader dat door het de facto-talibanregime wordt opgelegd. Hij stelt zich volledig te verzetten tegen de praktijken en voorschriften die door de taliban worden voorgestaan en tegen de levenswijze die zij aan de Afghaanse bevolking opleggen. Zo stelt hij geen strenge religieuze opvolging te willen volgen en tegen het gebruik van wapens en elke vorm van geweld tegen burgers te zijn. Nog betoogt hij waarden zoals de vrijheid van meningsuiting te hebben kunnen ontdekken. Hij betoogt dat hij al bijna 3 jaar in Europa verblijft en niet langer zal kunnen acclimatiseren in Afghanistan. Ter staving van dit alles voegt hij bij zijn verzoekschrift een (onvolledige) voltijdse arbeidsovereenkomst voor bepaalde duur. Hij voert aan dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico loopt te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen in de zin van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM) en riskeert te worden gedood.

2.2. Vervolgens gaat verzoeker in op de beoordeling in de bestreden beslissing inzake de subsidiaire beschermingsstatus. Hij benadrukt zijn herkomst uit het district Chawkay in de provincie Kunar en haalt landeninformatie aan over de veiligheidssituatie in Afghanistan in het algemeen en zijn regio van herkomst in het bijzonder. Volgens verzoeker blijkt uit deze rapporten dat er in zijn provincie van herkomst sprake is van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Hij betoogt ten slotte dat rekening moet worden gehouden met zijn verblijf in een niet-islamitisch land als persoonlijke factor die aanleiding geeft tot een hoger risico om slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

2.3. Verzoeker vraagt om hem de vluchtelingenstatus te verlenen, minstens hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen. In ondergeschikte orde vraagt hij om zijn dossier terug te sturen naar het CGVS voor bijkomend onderzoek.

3. Aanvullende nota's overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet

3.1. Op 5 december 2024 maakt verweerder een aanvullende nota over waarin hij bijkomend verwijst naar volgende recente rapporten en er de weblinks van vermeldt:

- EUAA, “*COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments*”, 2 februari 2024;
- EUAA, “*Country Guidance: Afghanistan*”, mei 2024.
- EUAA, “*Afghanistan – Country Focus*”, november 2024.

3.2. Op 10 december 2024 maakt verzoeker een aanvullende nota over met “*aanvullende bewijzen van verwestering*”, met name verklaringen van collega's ter staving van zijn goede integratie en bewijzen van kennis van de Nederlandse taal.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Voorafgaande opmerkingen

4.1.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient derhalve niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

4.1.2. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte *'beoordeling van feiten en omstandigheden'* in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijs-materiaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in de landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ptn. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

"a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;

- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

4.1.3. Voorafgaand aan het eigenlijke onderzoek van verzoekers verzoek om internationale bescherming merkt de Raad nog op dat het niet wordt betwist dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Zo blijkt dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in het land voorhanden is. Ook de rapporten van EUAA erkennen dat ze sinds de machtsovername door de taliban met verschillende uitdagingen worden geconfronteerd in het verzamelen en controleren van informatie over Afghanistan. Evenwel blijkt duidelijk dat de berichtgeving uit en over Afghanistan niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en dat nieuwe bronnen zijn verschenen, zoals wordt geattesteerd door de voorgelegde landeninformatie. Bij het opstellen van de rapporten heeft EUAA daarenboven gebruik gemaakt van informatie afkomstig van zowel gouvernementele als niet-gouvernementele (internationale) organisaties. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. Er kan bijgevolg worden besloten dat er in deze stand van zaken voldoende informatie voorhanden is over de actuele situatie in Afghanistan om over te gaan tot een beoordeling van Afgaanse beschermingsverzoeken. Verweerder heeft bij zijn aanvullende nota van 5 december 2024 de beschikbare objectieve landeninformatie trouwens nog geactualiseerd en aangevuld met de hierboven reeds aangehaalde recente bronnen.

4.2. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

4.2.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Artikel 1.A.2. van het Vluchtelingenverdrag bepaalt het volgende:

“Voor de toepassing van dit Verdrag geldt als “vluchteling” elke persoon:

[...]

Die, [...] uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren. Indien een persoon meer dan één nationaliteit bezit, betekent de term “het land waarvan hij de nationaliteit bezit” elk van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit. Een persoon wordt niet geacht van de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, verstoken te zijn, indien hij, zonder geldige redenen ingegeven door gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit, niet inroept.”

4.2.2. Verzoekers vluchtrelaas, zoals hij dit naar voor bracht tijdens zijn gehoren op het CGVS van 27 juni 2023 en 31 juli 2023, kan worden samengevat als volgt. Verzoeker was actief in een jeugd-organisatie (“Young Generation Association”). Hij was onder meer betrokken bij de jaarlijkse informatie-campagne rond vaccinaties tegen polio, hielp mee bij het houden van bepaalde nationale vieringen en riep mee mensen op om tijdens de verkiezingen te gaan stemmen. Zijn broer T. werkte verder voor de Afgaanse Special Forces. Hij diende voor de “unit 777” van de luchtmacht, aanvankelijk in Kabul en sinds 2020 in Kandahar. Zijn broer had een eerste dreigbrief ontvangen van de taliban in 1399, waarin ze eisten dat hij zijn job zou stopzetten. Nadien volgende een tweede dreigbrief. Op een dag vroeg zijn broer hem naar twee personen, K.S. en B.G. Verzoeker bevestigde dat hij hen kende, K.S. was immers zijn leraar en B.G. een familielid van een buurman. Omdat zijn broer vroeg waar zij waren, ging hij naar de winkel van K.S. en liet vervolgens aan zijn broer weten dat hij thuis was. De volgende ochtend was zijn broer weer vertrokken naar zijn werk. Die nacht vond een militaire operatie plaats waarbij het huis van K.S. werd aangevallen en K.S. en B.G. werden gearresteerd. Een derde dreigbrief van de taliban kwam op “13/3/1400” (omgezet naar de westerse kalender: 13 juni 2021) en was ook persoonlijk tegen verzoeker gericht omwille van zijn vermeende spionage. Ongeveer twee maanden later, of nog een week na de machtsovername door de taliban in augustus 2021, vluchtte verzoeker met zijn broer naar hun zus die in Jalalabad woonde. Een week later vertrok hij met zijn broer uit Afghanistan. Na hun vertrek zijn de taliban thuis nog komen vragen naar verzoeker en zijn broer. De tweede keer namen ze zijn vader mee en hielden hem twaalf dagen vast. De taliban wilden informatie over hem en zijn broer. Zijn vader werd geslagen maar vrijgelaten na bemiddeling door familie en dorpsouderen

en op voorwaarde dat hij hen zou laten weten als hij hem of zijn broer ziet. Tijdens een huiszoeking door K.S. is de tweede dreigbrief van de taliban verdwenen.

4.2.3. Ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming en voormeld vluchtrelaas legde verzoeker volgende documenten inzake zijn persoon voor: zijn taskara, attesten van opleidingen die hij volgde, een kaart van Engelse les, een badge als vrijwilliger bij een directoraat voor rampbestrijding, een badge van de *'Independent Youth Association'* en de jeugdraad van het dorp, zijn studentenkaart en foto's genomen tijdens activiteiten van de jeugdvereniging. Verder legde hij volgende stukken voor inzake zijn broer T.: een taskara, een bankkaart, legerbadges, werk- en opleidingscertificaten en foto's in het leger. Daarnaast legde hij ook foto's neer van zichzelf met zijn broer en twee dreigbrieven van de taliban (een van '18/05/1442' (omgezet: 2 januari 2021) en een van '22/10/1442' (omgezet: 3 juni 2021)).

4.2.4. De Raad gaat allereerst in op de door verzoeker ingeroepen vrees bij terugkeer naar Afghanistan ingevolge het werk van zijn broer en de hiermee verband houdende beschuldiging van spionage door de taliban aan zijn adres.

4.2.5. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal, op basis van de door verzoeker voorgelegde documenten en afgelegde verklaringen, heeft aangenomen dat zijn broer T. inderdaad heeft gewerkt voor de toenmalige overheid in Afghanistan, meer bepaald de Special Forces. De Raad ziet ook geen reden om dit anders te beoordelen.

Met verwijzing naar de door de commissaris-generaal ook aangehaalde EUAA *"Country Guidance Afghanistan"* van januari 2023 en de EUAA *"Afghanistan – Country Focus"* van december 2023 benadrukt verzoeker dat leden van de ANSF worden vervolgd door de taliban. Echter, de commissaris-generaal heeft op zich niet betwist dat zijn broer, gelet op zijn profiel, bij terugkeer naar Afghanistan te maken kan krijgen met vergeldingsacties. Wel was de commissaris-generaal van oordeel dat dit niet zonder meer kan worden aangenomen voor wat betreft familieleden van een voormalig lid van de ANSF, wat hij ondersteunt met dezelfde, en andere, landeninformatie.

Verzoeker geeft aan dit te betwisten, en betoogt dat het loutere gegeven dat hij familielid is van een voormalig lid van de ANSF reeds aantoonde dat hij een gegronde vrees heeft voor vervolging. Dit standpunt kan echter niet worden bijgetreden. De door de commissaris-generaal ter beschikking gestelde landeninformatie geeft aan dat familieleden van personen die hebben gewerkt voor het voormalige Afghaanse leger een risico kunnen lopen om te worden onderworpen aan daden van vervolging (EUAA, *"Afghanistan. Targeting of Individuals"*, augustus 2022; EUAA, *"COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments"*, 4 november 2022; EUAA, *"Country Guidance Afghanistan"*, januari 2023; EUAA, *"Afghanistan – Country Focus"*, december 2023). Echter blijkt uit deze landeninformatie ook dat het loutere feit dat verzoeker een familielid is van een persoon die vroeger heeft gewerkt voor het leger onvoldoende is om een vrees voor vervolging in zijn hoofd aanneemelijk te maken. Uit voormelde landeninformatie blijkt immers niet dat er sprake is van een systematische vervolging van familieleden van personen die in het verleden werkzaam waren voor het leger. Familieleden van sommige individuen die onder dit profiel vallen, kunnen evenwel ook vervolging riskeren, bijvoorbeeld in de context van de zoektocht van de taliban naar de persoon die werkzaam was voor de Afghaanse overheid of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de taliban wraak willen nemen op deze persoon en zijn familie. Ook de EUAA *"Country Guidance: Afghanistan"* van mei 2024 doet hierover niet anders oordelen en hieruit blijkt niet alsnog dat elk familielid van een voormalig lid van de ANSF een gegronde vrees voor vervolging heeft. Dit rapport bevestigt wel dat deze familieleden in bepaalde gevallen een dergelijke vrees kunnen hebben, bv. wanneer de taliban op zoek zijn naar hun familielid dat actief was voor de veiligheidsdiensten. Verzoeker overtuigt alleszins ook niet dat een andere beoordeling zich opdringt. De stukken inzake zijn broer T., in het bijzonder inzake het werk van zijn broer voor de Special Forces, kunnen bijgevolg op zich niet volstaan om aan te tonen dat ook verzoeker een persoonlijke en gegronde vrees heeft voor vervolging in Afghanistan omwille van het werk van zijn broer. Ook de voorgelegde foto's van verzoeker samen met zijn broer kunnen dit bewijs niet leveren, net zomin als de voorgelegde taskara's. De Raad merkt zo op dat de voorgehouden identiteit en verwantschap met zijn broer op zich niet worden betwist.

4.2.6. Wat de overige door verzoeker voorgelegde documenten ter staving van zijn asielrelaas betreft, met name de dreigbrieven, treedt de Raad verder de commissaris-generaal bij in diens standpunt dat de bewijswaarde van dergelijke brieven bijzonder relatief is en dergelijke handgeschreven brieven in wezen ook door eender wie kunnen zijn opgesteld. Bovendien blijkt uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier blijkt dat er in Afghanistan sprake is van grootschalige corruptie en documenten-fraude waardoor zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt of op aanvraag als vrienden-dienst worden gegeven. Veel valse en vervalste Afghaanse documenten zijn door de hoge graad aan corruptie in het land tegen betaling te verkrijgen; er zijn veel documenten in omloop die vervalst zijn en/of die door middel van omkoping van overheidsbeambten of derden worden verworven. Dit geldt zowel voor documenten die uitgaan van de voormalige Afghaanse overheid als voor documenten die uitgaan van andere personen of entiteiten

dan de voormalige overheid (COI Focus *"Afghanistan – corruptie en documentenfraude"* van 14 januari 2021). Verzoeker brengt geen elementen bij waaruit blijkt dat de inlichtingen waarop deze analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn, noch slaagt hij erin om de gemaakte appreciatie te weerleggen of in een ander daglicht te stellen.

4.2.7. Gelet op wat voorafgaat, dient de Raad vast te stellen dat de voorgelegde stukken in de huidige stand van zaken op zichzelf niet volstaan om een gegronde en persoonlijke vrees voor vervolging aannemelijk te maken in hoofde van verzoeker omwille van het werk van zijn broer. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoeker tijdens zijn interviews voldoende coherent, volledig, doorleefd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht. De Raad brengt hierbij in herinnering dat de ongeloofwaardigheid van een vluchtrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en onaannemelijke verklaringen. Noch de commissaris-generaal noch de Raad moeten bewijzen dat de aangehaalde feiten onwaar zouden zijn.

4.2.8. Na lezing van het rechtsplegingsdossier, stelt de Raad in navolging van de commissaris-generaal vast dat verzoeker er niet in is geslaagd aannemelijk te maken dat hij persoonlijk een vrees voor vervolging heeft omwille van het eerdere werk van zijn broer bij de Afghaanse Special Forces. De bevindingen van de commissaris-generaal met betrekking tot deze verklaringen van verzoeker en de voorgelegde stukken vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het asielrelaas en zijn pertinent en draagkrachtig. Verzoeker slaagt er niet in om deze bevindingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen, zoals hierna zal blijken.

4.2.9. Verzoeker kan niet overtuigen dat hij door de taliban werd beschuldigd van spionage of nog dat hij en zijn broer, rekening houdend met diens werk bij de Special Forces, verantwoordelijk werden gehouden voor de arrestatie van twee van hun leden, wat volgens zijn verklaringen de directe aanleiding was voor hun vertrek uit Afghanistan. De volgende vaststellingen doen ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen hierover:

- (1) verzoeker heeft geen weet van de reden waarom zijn broer informatie vroeg over K.S. en G.B., terwijl hij ten tijde van hun gezamenlijke vlucht uit Afghanistan of nadien alle gelegenheid had zijn broer hieromtrent te bevragen en niet valt in te zien waarom zijn broer hierover geen informatie zou willen delen;
- (2) verzoeker weet niet of zijn broer was betrokken bij de arrestatieoperatie, en heeft hier evenmin naar gevraagd;
- (3) het is ook weinig aannemelijk dat zijn broer hem voor dergelijke spionagetaak zou inschakelen en vervolgens zonder meer vertrok naar zijn werk, gelet op het gevaar waaraan hij aldus zijn familie zou blootstellen;
- (4) het komt verder weinig geloofwaardig voor dat verzoekers broer hem niet zou hebben aangemaand voorzichtig te zijn en ervoor te zorgen dat ze hem niet zagen, als er werkelijk een operatie op til was;
- (5) verzoeker kan geen eenduidige en aannemelijke verklaringen afleggen over hoe K.S. en B.G. op de hoogte zijn geraakt van het feit dat hij hen zou hebben verklikt: zo antwoordde verzoeker aanvankelijk vaagweg dat ze verklikkers hebben of nog dat iemand hem mogelijk had gezien, om dan later te verklaren dat hij de winkel van K.S. was binnengegaan en hem had gezien;
- (6) het is weinig geloofwaardig dat de taliban, indien ze verzoeker werkelijk verdachten van spionage, niet onmiddellijk drastischer tegen hem optraden en enkel ongeveer één of anderhalve maand na het incident een dreigbrief stuurden, te meer waar ze volgens hem eerder reeds twee dreigbrieven zouden hebben gestuurd naar zijn broer en volgens hem het hele dorp wist van het werk van zijn broer;
- (7) verzoeker bleef vervolgens na deze dreigbrief nog bijna 2 maanden in zijn dorp wonen, wat andermaal afbreuk doet aan de ernst en de geloofwaardigheid van de voorgehouden dreigementen van de taliban;
- (8) het is ten slotte weinig aannemelijk dat verzoeker en zijn familie aan de dorpelingen, van wie ze niet zeker wisten aan wiens kant ze stonden, zomaar zouden vertellen dat zijn broer diende in het leger, te meer nu mag worden verwacht dat zijn broer zijn familie zou hebben ingelicht dat zijn werkelijk job niet gekend mocht geraken bij de taliban, en verzoeker verder niet kan verduidelijken hoe de taliban dan wel op de hoogte geraakten van de job van zijn broer.

In dit verband betoogt verzoeker allereerst dat het gegeven dat hij niet weet waarom zijn broer hem vragen stelde over deze twee personen niet volstaat om alle feiten in zijn relaas die voor waar worden gehouden teniet te doen. Hij stelt dat dit gegeven niet doorslaggevend is voor de beoordeling van zijn vrees voor vervolging, te meer waar volgens hem voldoende objectieve elementen voorhanden zijn op grond waarvan zijn vrees voor vervolging kan worden geanalyseerd. Hij voert aan dat de commissaris-generaal niet kan worden gevolgd waar hij *"zich beroept op [zijn] onbekendheid met de motieven van zijn broer om de geloofwaardigheid van [zijn] relaas in twijfel te trekken"*.

Voormeld betoog haalt de gedane vaststellingen echter niet onderuit, in het bijzonder de vaststellingen dat verzoeker geen weet heeft van de reden waarom zijn broer informatie vroeg over K.S. en G.B., dat het weinig

geloofwaardig is dat verzoeker hiernaar niet zou hebben gevraagd bij zijn broer, minstens ten tijde van hun vertrek uit Afghanistan of later, en dat geen enkele aannemelijke uitleg werd gegeven waarom zijn broer hierover geen informatie zou willen delen. Van iemand die verklaart dat hij op vraag van zijn broer die werkte voor de Special Forces informatie over iemand in het dorp ging inwinnen en vervolgens door de taliban werd beschuldigd van spionage, wat er toe leidde dat hij zijn land diende te ontvluchten, mag wel degelijk worden verwacht dat hij zich tijdens de gezamenlijke vlucht met deze broer of nadien minstens zou hebben geïnformeerd bij zijn broer over de reden waarom deze hem had bevraagd over de dorpsbewoners én of zijn broer betrokken was bij deze operatie. De voormelde motieven vormen wel degelijk pertinente motieven die toelaten de geloofwaardigheid van verzoekers vluchtrelaas ernstig in vraag te stellen, te meer wanneer samengenomen met de overige motieven. In dit verband benadrukt de Raad zo nog dat de voormelde motieven niet op zichzelf staan, maar deel uitmaken van een geheel van vaststellingen die werden gedaan inzake verzoekers asielrelaas en die in elk geval in hun onderlinge samenhang en in hun geheel moeten worden bekeken en beoordeeld.

Verzoeker beklemtoont nog dat hij nooit heeft verklaard door zijn broer te zijn ingehuurd voor een spionagemissie, zoals volgens hem onterecht wordt beweerd door de commissaris-generaal. Hij stelt te hebben verklaard dat zijn broer hem vroeg of hij deze twee mannen kende, zonder ooit te hebben onthuld waarom hij hem dat had gevraagd. In dit verband merkt de Raad echter op dat verzoeker wel degelijk uitdrukkelijk heeft verklaard dat zijn broer navraag deed bij hem inzake K.S. en G.B. en hem vroeg waar K.S. was, waarop verzoeker had gezegd tegen zijn broer dat hij over hem zou gaan vragen en zou gaan kijken waar hij was (gehoor CGVS II, p. 4). Aldus gaf hij wel degelijk aan dat hij voor zijn broer ging vragen dan wel ging kijken of K.S. thuis was, en zijn broer hiervan ook op de hoogte was. In deze omstandigheden is het wel degelijk weinig geloofwaardig dat verzoekers broer hem hierbij zelfs niet aanmaande om voorzichtig te zijn en ervoor te zorgen dat ze hem niet zagen, als er werkelijk een operatie op til was, en komt het allerminst aannemelijk voor dat zijn broer hem hiervoor zou inschakelen en vervolgens zonder meer vertrok naar zijn werk, dit gelet op het gevaar waaraan hij aldus zijn familie zou blootstellen.

Inzake de motieven dat verzoeker niet kan verduidelijken hoe de taliban op de hoogte waren van het werk van zijn broer of van het gegeven dat hij twee van hun leden had verklikt, verwijst verzoeker verder naar landeninformatie in de EUAA rapporten *"Afghanistan. Targeting of Individuals"* van augustus 2022 en *"Country Guidance Afghanistan"* van januari 2023 die volgens hem bevestigen dat de taliban trachtten voormalige veiligheidsagenten op te sporen via plaatselijke informanten, registratiecampagnes voor voormalige ANSF-leden en mogelijk het gebruik van voormalige regeringsdatabanken. Deze landeninformatie bevestigt volgens hem zijn verklaringen dat de taliban informatie konden verkrijgen doordat ze verklikkers hadden. Er wordt echter niet zozeer betwist dat er inderdaad verklikkers waren die de taliban informeerden, maar benadrukt dat het in de door verzoeker geschetste omstandigheden weinig aannemelijk is dat hij en zijn familie aan de dorpelingen, van wie ze niet zeker wisten aan wiens kant ze stonden, zomaar zouden vertellen dat zijn broer diende in het leger, te meer nu mag worden verwacht dat zijn broer hen zou hebben ingelicht dat zijn werkelijke job niet gekend mocht geraken bij de taliban, en hij niet kan verduidelijken hoe de taliban dan precies op de hoogte geraakten van de job van zijn broer. De vaststelling blijft ook overeind dat verzoeker allesbehalve eenduidig en overtuigend was in zijn verklaringen waar hij enerzijds aangaf dat hij geen idee had hoe de taliban te weten kwamen dat hij naar het huis van K.S. was gegaan om te weten of hij er was en dat hij dacht dat iemand van het huis hem had gezien of er mensen waren in het dorp die informatie hebben doorgegeven (gehoor CGVS II, p. 4-5) en anderzijds verklaarde dat hij naar de winkel van K.S. was gegaan, hem daar had gezien en ook iets had gekocht (gehoor CGVS II, p. 6). Met zijn betoog stelt verzoeker de gedane vaststellingen en motieven nog niet in een ander daglicht.

Het is verder volstrekt ongeloofwaardig dat verzoeker geen enkel idee had of er gewonden of doden waren gevallen bij de militaire operatie tegen K.S. en B.G., dat hij niet wist hoe ze K.S. en B.G. hadden gearresteerd en dat hij evenmin wist of zijn broer was betrokken bij deze operatie (gehoor CGVS II, p. 7). Deze operatie volgde onmiddellijk op de vraag van zijn broer naar K.S. en B.G. en was de aanleiding voor de beschuldiging van spionage aan zijn adres die hem er uiteindelijk toe noopte samen met zijn broer het land te verlaten, waardoor zou mogen worden verwacht dat verzoeker en zijn familie zich in hun dorp zouden hebben geïnformeerd over wat er precies was gebeurd tijdens dit incident. Minstens mocht ook worden verwacht dat verzoeker, minstens tijdens zijn vlucht samen met zijn broer of nadien, bij hem zou hebben geïnformeerd naar diens betrokkenheid bij de operatie, nu dit mee de aanleiding vormde voor hun vlucht. Waar ze beiden naar het buitenland waren gevlucht en verzoeker een procedure voor internationale bescherming lopende heeft in België, kan de Raad ook niet inzien waarom zijn broer hierover geen informatie zou hebben willen geven.

Inzake de verdere motivering dat verzoeker, na de (derde) dreigbrief, bovendien nog ongeveer twee maanden in het dorp bleef wonen, wijst verzoeker op de subjectieve dimensie van de factor angst. Hij stelt dat van een asielzoeker niet mag worden verwacht dat hij welbepaalde handelingen verricht of op een bepaalde manier handelt *"wanneer hij niet gedwongen is op dezelfde manier te reageren als andere personen in dezelfde omstandigheden"*. Hij merkt nog op dat hij geen recht had op enige binnenlandse

bescherming van zijn plaatselijke en/of nationale autoriteiten. Hij benadrukt telkens ondubbelzinnig te hebben geantwoord op de hem gestelde vragen. Echter, zoals opgemerkt door de commissaris-generaal, is het al weinig geloofwaardig dat de taliban, indien ze verzoeker werkelijk verdachten van spionage, niet onmiddellijk drastischer tegen hem zouden hebben opgetreden dan het sturen van een dreigbrief ongeveer één tot anderhalve maand na het incident, te meer waar ze eerder ook reeds twee dreigbrieven zouden hebben gestuurd naar zijn broer en volgens hem het hele dorp wist van het werk van zijn broer. Aldus gaven de taliban verzoeker en zijn broer alle kans om zich uit de voeten te maken, wat ze ook deden. Het gegeven dat verzoeker ook na de dreigbrief nog bijna 2 maanden in zijn dorp kon blijven wonen zonder dat er iets noemenswaardig gebeurde, bevestigt enkel maar – zoals terecht werd vastgesteld – dat de beschuldiging van spionage en de bedreigingen van de taliban aan het adres van verzoeker weinig geloofwaardig zijn. Verzoekers voormelde zeer algemene betoog werpt hierop geen ander licht.

Uit wat voorafgaat, volgt dat verzoeker aan de hand van de voorgelegde stukken en zijn verklaringen niet aannemelijk heeft kunnen maken dat hij op enige wijze was betrokken bij de arrestatie van twee leden van de taliban of dat hij om deze reden door de taliban werd beschuldigd van spionage en dit gelet op het werk van zijn broer. Het gegeven dat er in de objectieve landeninformatie gewag wordt gemaakt van represailles door de taliban in dergelijke gevallen betekent nog niet dat verzoeker persoonlijk werd beschuldigd van spionage in verband met het werk van zijn broer of dat hij werd bedreigd door de taliban.

4.2.10. In het verlengde hiervan wordt evenmin geloof gehecht aan verzoekers verklaringen dat hij of zijn broer nog specifiek door de taliban worden gezocht omwille van hun betrokkenheid bij de arrestatie van K.S. en G.B. of dat na hun vertrek deze leden van de taliban, die met de machtsvername vrij waren gekomen, hun huis zouden hebben doorzocht op zoek naar hen en dat ze hierbij zijn vader zouden hebben meegenomen en geslagen. In dit verband ligt verder ook geen enkel begin van bewijs voor. Nu verzoeker niet aannemelijk heeft kunnen maken dat hij werd verdacht van spionage valt niet in te zien waarom de taliban hem nog zouden viseren. In dit verband wordt verder vastgesteld dat blijkens verzoekers verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) en het CGVS zijn familie nog steeds in hun dorp woont en alleszins niet blijkt dat de taliban nog specifiek zijn familie zouden viseren omdat ze op zoek zijn naar hem of zijn broer.

Verzoekers uitleg dat er sinds zijn vertrek, en na de huiszoeking en de vrijlating van zijn vader, niets meer is gebeurd omdat zijn vader een oude man is en de anderen allemaal kinderen zijn (gehoor CGVS II, p. 10), kan ook niet overtuigen. Op de DVZ verklaarde verzoeker immers dat hij, behalve zijn broer T., nog 3 in leven zijnde broers heeft en zijn overige broers op dat ogenblik 20, 16 en 13 jaar oud waren. Deze woonden ook nog in zijn dorp (gehoor DVZ 30 mei 2022, vraag 19). Dit impliceert dat zijn broers ten tijde van het tweede gehoor op het CGVS op 31 juli 2023 respectievelijk 21, 17 en 14 jaar oud waren, ofwel – minstens wat de twee oudste broers onder hen betreft – allesbehalve nog kinderen. Nu uit zijn verklaringen blijkt dat zijn ouders en broers zonder problemen verder verbleven in hun dorp, wijst dit er niet op dat de taliban zijn familie viseren omwille van het vroegere werk van zijn broer T. voor de Special Forces, zodat ook niet blijkt waarom dit in hoofdte van verzoeker anders zou zijn.

4.2.11. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, is het verder nog niet tegenstrijdig waar in de bestreden beslissing enerzijds wordt geoordeeld dat het profiel van zijn broer en diens problematische situatie vaststaan en anderzijds dat hij niet aannemelijk heeft gemaakt dat zijn broer zelf al te maken kreeg met daden van vervolging. Met dit eerste standpunt heeft de commissaris-generaal enkel aangegeven dat, nu het profiel van zijn broer vaststaat, op basis van de objectieven landeninformatie kan worden aangenomen dat zijn broer te maken kan krijgen met vergeldingsacties, ongeacht of hij al dan niet reeds te maken heeft gekregen met daden van vervolging. Wat verzoeker als familielid van een lid van de voormalige ANSF betreft, oordeelde hij echter dat het loutere profiel van familielid integendeel niet volstaat. Verzoeker toont niet aan dat dit uitgangspunt niet conform de objectieve landeninformatie is of incorrect is.

Gelet op de voorgaande bespreking blijkt in de gegeven omstandigheden niet dat er concrete redenen zijn die maken dat de taliban actueel op zoek zijn naar zijn broer of er bepaalde redenen zijn waarom ze wraak willen nemen op zijn broer of familie omwille van zijn vroegere werk voor de ANSF. Rekening houdend met de reeds aangehaalde objectieven landeninformatie inzake familieleden van voormalige leden van de ANSF blijkt niet dat er concrete redenen zijn waarom verzoeker zelf een vrees op vervolging heeft bij terugkeer naar Afghanistan omwille van dit vroegere werk van zijn broer.

4.2.12. De Raad gaat vervolgens in op de door verzoeker ingeroepen vrees bij terugkeer naar Afghanistan ingevolge zijn eigen activiteiten binnen de “*young generation*” beweging.

4.2.13. In navolging van de commissaris-generaal wordt, op basis van de voorgelegde badges, documenten van opleidingen en de foto's, op zich niet betwist dat verzoeker betrokken was bij de genoemde jeugdorganisatie en dat hij bepaalde opleidingen heeft gevolgd. Zoals verzoeker op zich niet betwist in zijn

verzoekschrift, blijkt hieruit echter nog geen begin van bewijs dat hij specifiek was betrokken bij poliocampagnes.

Inzake verzoekers activiteiten binnen de jeugdorganisatie treedt de Raad de volgende pertinente en draagkrachtige motieven van de bestreden beslissing bij, die steun vinden in het administratief dossier en terecht doen besluiten dat verzoeker niet kan overtuigen dat hij actueel een gegronde voor vervolging heeft bij terugkeer naar Afghanistan omwille van deze activiteiten:

“In verband met uw verklaring dat u een afspraak had met de districtsgouverneur om verdachte personen en handelingen steeds te melden, stelt het CGVS vast dat uw verklaringen daaromtrent en de activiteiten zelf beperkt zijn. U zou eenmalig een onbekend persoon die u in het dorp had gezien hebben gerapporteerd, waarna deze persoon werd gearresteerd (CGVS2 p. 12). U gevraagd wie deze persoon was zegt u dit niet te weten. U gevraagd waarom u die persoon verdacht vond, zegt u dat hij niet van het dorp of van het district was en zich op een weg bevond aan de rivier. U gevraagd waarom dat verdacht was, geeft u enkel aan dat onbekenden daar niet komen, dat men daar enkel met een bepaalde reden is (CGVS2 p. 13). Wat die persoon daar aan het doen was weet u ook niet, en bovendien hoorde u achteraf van de districtsgouverneur dat het een onschuldig persoon was die dieren kwam kopen. Aldus lijkt het niet dat deze activiteiten voor u tot een probleem hebben geleid of zouden leiden bij terugkeer. Tevens nam u jaarlijks deel aan de polivaccinatiecampagne en was u aanwezig op bijeenkomsten met de jeugdorganisatie waarbij mensen werden aangespoord aan deze campagnes deel te nemen (CGVS1 p. 13). Jullie gaven informatie aan de bevolking over deze vaccinaties (CGVS1 p. 13). Jullie gingen bijvoorbeeld naar een dorp waar argwaan of tegenstand was tegen dit vaccin en boden uitleg aan de dorpelings. Nergens blijkt uit uw verklaringen dat u omwille van deelname aan deze campagnes problemen heeft gekend met de taliban of anderen. Behalve dat u aangeeft dat de dorpelings eerst weigerachtig waren maar later wel toestemden met de vaccinaties heeft u hierdoor geen andere problemen gekend (CGVS1 p. 13).”

Verzoeker beperkt er zich toe aan te voeren dat onvoldoende onderzoek werd verricht naar de vrees die hij heeft omwille van zijn eigen activiteiten binnen de “young generation” beweging, citeert uit de EUAA “Country Guidance Afghanistan” van januari 2023 inzake humanitair personeel en benadrukt te hebben deelgenomen aan de vaccinatiecampagnes tegen polio en onterecht te zijn beschouwd als spion. Hij stelt dat het risico op vervolging ingevolge de beschuldiging een spion te zijn objectief gezien reëel is.

De Raad herhaalt dat, zoals verzoeker op zich niet betwist, de voorgelegde stukken inzake zijn activiteiten binnen de jeugdorganisatie niet toelaten concreet vast te stellen dat hij was betrokken bij de vaccinatiecampagnes tegen polio. Dit kan dus niet objectief worden vastgesteld. Nog moet worden vastgesteld dat verzoeker verwijst naar objectieve landeninformatie inzake NGO-medewerkers die voor de machtsovername werden geviseerd door een van de actoren binnen het conflict, bv. omdat hun activiteiten als niet-neutraal of in strijd met de religieuze of culturele normen werden beschouwd. Een van de voorbeelden die wordt gegeven betreft inderdaad medewerkers die waren betrokken bij campagnes voor vaccinatie tegen polio, die soms als spionnen werden beschouwd. Ook na de machtsovername is er nog sprake van beïnvloeding van humanitair personeel en van geweld of bedreigingen tegen humanitair personeel. Echter, verzoeker was in het verleden binnen de jeugdorganisatie hooguit betrokken bij informatiecampagnes om mensen te overtuigen voor de vaccinatie en gaf tijdens zijn horen op het CGVS nergens concreet aan dat hij op grond van deze vroegere activiteiten werd of wordt geviseerd binnen Afghanistan of dat hij op grond van deze activiteiten als spion werd of wordt beschouwd. Aldus blijkt ook niet dat sprake is van verklaringen ter zake die verder onderzoek vereisen. De beschuldiging dat hij een spion zou zijn, werd door verzoeker slechts concreet verbonden met de militaire operatie waarbij twee leden van de taliban werden gearresteerd. Hieromtrent werd echter reeds vastgesteld dat verzoeker deze beschuldiging niet aannemelijk heeft kunnen maken. Voor de rest gaat verzoeker nergens concreet in op de voormelde motieven van de bestreden beslissing en weerlegt hij deze niet noch stelt hij deze in een ander daglicht.

4.2.14. Verzoeker voert nog aan dat de combinatie van zijn eigen activiteiten en de werkzaamheden van zijn broer voor de ANSF het risico op vervolging vergroot. Uit wat voorafgaat volgt echter dat verzoeker niet heeft kunnen overtuigen wat de beschuldiging van spionage omwille van het werk van zijn broer of de vrees omwille van het werk van zijn broer betreft, en evenmin dat hij in een negatief daglicht stond of staat wat betreft zijn eigen activiteiten voor de jongerenorganisatie. In de gegeven omstandigheden toont hij geen gegronde vrees voor vervolging aan.

4.2.15. Het geheel aan documenten en verklaringen van verzoeker in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang alsook in het licht van de algemene situatie in Afghanistan, acht de Raad de voorgaande bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij Afghanistan heeft verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging door de taliban of dat hij bij terugkeer naar dit land een dergelijke gegronde vrees heeft.

4.2.16. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift verder aan dat hij nood heeft aan internationale bescherming omdat hij vervolging vreest omwille van (toegeschreven) verwestering ingevolge zijn verblijf in Europa.

4.2.17. Op basis van de in het rechtsplegingsdossier aanwezige landeninformatie, die door beide partijen werd aangeleverd, kan de volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, december 2023, p. 18). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De de facto-regering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving. In november 2022 gaf de conservatieve opperste leider Hibatullah Akhundzada opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de sharia (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, december 2023, p. 26).

Er is volgens de beschikbare bronnen geen ruimte voor politieke oppositie en de 'civic space' wordt door organisatie Civicus, een internationaal netwerk van maatschappelijk middenveldorganisaties, beschouwd als gesloten. Afghaanse lokale media en middenveldorganisaties krijgen steeds meer restricties opgelegd. Zo is elke berichtgeving over mensenrechten en kritiek op de taliban als de 'legitieme heersers' verboden, wat leidt tot zelfcensuur bij de nog actieve journalisten in Afghanistan. Tevens werd de VN Speciale Rapporteur over de mensenrechtensituatie in Afghanistan de toegang tot het land ontzegd in augustus 2024. Dit resulteert in een situatie waarin het steeds moeilijker wordt om betrouwbare en up-to-date informatie over het land te krijgen (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 13, 23, 24). De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de de facto-administratie ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, december 2023, p. 21 en november 2024, p. 27). Om de strenge leefregels van de talibans zeer strikte interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de facto-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt daartoe ook het 'Taliban General Directorate of Intelligence' (GDI) en een aantal de facto-staatsinstellingen (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, december 2023, p. 24). De MPVPV wordt omschreven als een invloedrijke instelling die direct rapporteert aan de opperste leider over belangrijke thema's.

De taliban, die de Deobandi-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 20) streven een zuivering van de Afghaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De de facto-regering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en madrassa's over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijssysteem onder vuur komen te liggen en inspanningen om seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, december 2023, p. 94, 101; EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 136). Er is een curriculum goedgekeurd voor mannelijke en vrouwelijke madrassas maar de de facto-autoriteit heeft geen richtlijnen gegeven over algemene vakken. Volgens een assistent professor verbonden aan de American University of Afghanistan hebben sommige madrassa's dit aangegrepen om in hun curriculum niet-religieuze en wetenschappelijke onderwerpen op te nemen omdat meisjes geen toegang hebben tot secundair onderwijs. Dit is evenwel volgens deze expert niet op uniforme wijze doorgevoerd. Het curriculum van madrassa's die worden gefinancierd door hoge functionarissen van de de facto-autoriteit weerspiegelt hun persoonlijke visie wat resulteert in sommige 'erg moderne' en andere 'conservatieve' madrassa's (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 106-107, 136).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De de facto-talibanregering, evenals de provinciale de facto-regeringen, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de sharia in het dagelijkse leven, die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buiten-echtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, *"Afghanistan security situation"*, augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 41 e.v.).

Op 31 juli 2024 hebben de de facto-autoriteiten de zogenaamde moraliteitswet aangenomen waarin, enerzijds, een aantal verboden handelingen voor het grote publiek worden geformuleerd, en anderzijds, de verantwoordelijkheden van en de gedragscode voor het MPVPV-personeel worden uiteengezet. De wet bevat onder meer voorschriften die toezien op gendersegregatie in het openbaar leven, een voorwaarde opdat vrouwen het huis kunnen verlaten. Het is vrouwen verboden om naar vreemde mannen te kijken, terwijl het

mannen niet is toegestaan te kijken naar het gezicht of het lichaam van niet-verwante vrouwen. De moraliteitswet bevat zowel voor vrouwen als mannen kledijvoorschriften, zoals voor vrouwen het bedekken van het gehele lichaam en hun aangezicht om sociale onrust te vermijden (sinds mei 2022 geldt deze instructie om hun aangezicht te bedekken bij voorkeur door middel van een burka), en bevat tevens het verbod van een on-islamitische haarstijl en het scheren van een baard korter dan de voorgeschreven lengte voor mannen. De wet specificceert verder een aantal inbreuken waaronder het niet bidden, het niet deelnemen aan verplichte (gezamenlijke) gebeden en het sluiten van vriendschap met niet-moslims of hen imiteren. Voorts is muziek tijdens bijeenkomsten of in woningen verboden en geldt er een verbod op ongehoorzaamheid van kinderen tegenover hun ouders. Verder bepaalt de moraliteitswet dat MPVPV personeel ertoe gehouden is inbreuken door '*mentaal gehandicapte personen*' en kinderen te beëindigen (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", november 2024, p. 30, 34-44). Over het algemeen gaat het om voorschriften die sinds de machtsovername bestonden en ook reeds afgedwongen werden, al zien sommige bronnen de codificatie als een indicatie dat deze regels strikter zullen worden toegepast en in een meer repressief en wreder systeem. Er is evenwel nog geen noemenswaardige toepassing van de moraliteitswet als dusdanig gemeld (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", november 2024, p. 29, 35).

Laster en ongefundeerde kritiek op de de facto-regering zijn verboden, al wordt opbouwende kritiek inzake nog on vervulde beloften van de taliban die hun rol als legitieme heersers erkent tot op zekere hoogte gedoogd. Verder moeten nationale en internationale ngo's hun vrouwelijke medewerkers op non-actief zetten, zo niet kunnen zij hun licentie verliezen, is het voor vrouwen verboden om voor VN-agentschappen te werken, is universitaire scholing voor vrouwen geschorst, moeten schoonheidssalons sluiten en moet het vieren van Valentijn worden vermeden. Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", december 2023, p. 24; EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", november 2024, p. 24).

De de facto autoriteiten hebben sinds de machtsovername enkele instructies gegeven in decreten en algemene richtlijnen, maar in de eerste jaren na de overname waren er weinig instructies op schrift beschikbaar. In plaats daarvan werden instructies en richtlijnen gecommuniceerd via verschillende kanalen, waaronder sociale media en tijdens interviews met de media. Hoewel er nog steeds per decreet wordt geregeerd, heeft de de facto-regering het wetgevingsproces geformaliseerd, waarbij een commissie wetsvoorstellen beoordeelt voordat ze worden voorgelegd aan de uiteindelijke goedkeuring van de opperste leider. Uitgevaardigde decreten worden heden gebundeld en gepubliceerd in openbare bladen omdat de authenticiteit van decreten die op sociale media werden gepubliceerd moeilijk te controleren was en soms niet ernstig werd genomen. Ondanks een meer geformaliseerd proces, worden instructies nog steeds mondeling en in verschillende andere vormen gegeven, waarbij soms onduidelijkheid bestaat over hun juridische status. Lokale de facto staatsdepartementen, evenals lokale afdelingen van de MPVPV, hebben bovendien hun eigen instructies uitgevaardigd, volgens UNAMA. Voorts verklaarde een anonieme internationale organisatie aan de COI-eenheid van het Zweedse migratieagentschap dat niet alle instructies worden gepubliceerd, waardoor het enige tijd kan duren voordat iedereen op de hoogte is van het bestaan ervan. De uitgevaardigde instructies blijven vaak vaag geformuleerd, wat ruimte laat voor verschillende interpretaties (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", november 2024, p. 28-29). Dit resulteert in onzekerheid en kan leiden tot arrestatie voor wat legaal lijkt, terwijl sommige instructies worden aangekondigd maar dode letter blijven (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*", juni 2023, p. 95, geciteerd in COI Focus Afghanistan, "*Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban*" van 14 december 2023; EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", november 2024, p. 30, 32-33, 35). Functionarissen van de de facto-autoriteiten op provinciaal niveau roteren op regelmatige basis wat een impact heeft op de lokale toepassing van restricties en verschillende bronnen zien een algemene trend waarbij instructies op meer uniforme wijze worden toegepast en lokale variaties verminderen (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", november 2024, p. 31). Het is voor de Afghaanse bevolking evenwel nog steeds niet duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en er blijft volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm, ook na de publicatie van de moraliteitswet (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", november 2024, p. 27).

Binnen hun mandaat kan het MPVPV-personeel regels en instructies stapsgewijs afdwingen via een aanmaning, bedreiging, boetes, opsluiting of elke straf die het personeelslid passend acht en niet tot de exclusieve bevoegdheid van een rechtbank behoort (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", november 2024, p. 32). Opgelegde restricties lijken over het algemeen op striktere wijze te worden afgedwongen in rurale gebieden dan in steden zoals Kaboel en in sommige conservatieve gebieden zijn lokale waarden al in overeenstemming met opgelegde regels. De MPVPV treedt evenwel strenger op in bepaalde periodes en was ook in Kaboel na de afkondiging van de moraliteitswet veel meer aanwezig (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", november 2024, p. 32).

In de periode 15 augustus 2021 tot 31 maart 2024 documenteerde UNAMA 1.003 gevallen waarbij de handhaving door MPVPV-personeel van voorschriften gepaard ging met schendingen van de fysieke en mentale integriteit van personen (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 27).

Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder taliban-rechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle taliban-rechters op om de sharia volledig toe te passen en 'hudud'- en 'qisas'-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen. Verschillende gevallen van openbare geseling volgden op deze verklaring in het hele land. Lijfstraffen worden nog steeds regelmatig toegepast (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, december 2023, p. 27 en november 2024, p. 47).

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, *"Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate"*, van 15 juni 2022 in EUAA *"Afghanistan security situation"*, augustus 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

Door de beperkingen waaraan bronnen onderhevig zijn, bestaan er ook geen exacte cijfers over het aantal uitgevoerde lijfstraffen. UNAMA maakt melding van honderden gevallen van *"wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing"* waaronder openbare geseling, afranseling, zweepslagen en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname. Ook AW en Rawadari rapporteerden gevallen van zweepslagen (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, december 2023, p. 27). De plaatsvervangende taliban-opperrechter kondigde aan dat rechtbanken in het hele land 175 personen hadden veroordeeld tot 'qisas'-straffen, 37 tot steniging en 103 tot 'hudud'-straffen zoals zweepslagen en amputatie (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, juni 2023, p. 130). Volgens de lokale media bron Hasht-e-Subh, op basis van cijfers van het de facto Hooggerechtshof en eigen berichtgeving, werden 715 personen (van wie 136 vrouwen) onderworpen aan zweepslagen in de periode tussen de machtsovername en 17 augustus 2024 in de 31 Afghaanse provincies. Deze straf werd opgelegd onder meer wegens buitenechtelijke relaties, diefstal maar ook het niet naleven van de kledijvoorschriften, het drinken van alcohol en het telefoneren met 'niet-mahram' personen (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 47). Een professor aan de American University of Afghanistan wees erop dat bij het uitspreken van lijfstraffen in principe een zeer hoge bewijsstandaard geldt. Het grote aantal lijfstraffen dat reeds werd uitgevoerd wijst er volgens hem echter op dat de taliban een zeer 'soepele' bewijsstandaard hanteren. Bovendien worden opgelegde straffen niet steeds vooraf gegaan door een rechterlijke procedure, maar worden ze veeleer opgelegd via individuele, ad hoc-beslissingen, bijvoorbeeld door leden van de MPVPV en de de facto-politie, wanneer deze vaststellen tijdens controles op straat dat burgers zich niet aan de opgelegde regels houden (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, december 2023, p. 27).

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven op straat wordt gecontroleerd door leden van de MPVPV, die volgens sommige bronnen ook vragen stelden over de kernelementen van de islam of over de sharia en mensen die hierop niet het juiste antwoord gaven naar het politiebureau brachten (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht"*, juni 2023, p. 96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban alsook personen die mensenrechtenkwesties onder de aandacht brachten (Denmark, DIS, Afghanistan, *"Taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23-24 en EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, december 2023, p. 20 en november 2024, p. 25). Volgens dr. Schuster hebben de taliban sociale media profielen gemonitord en werden mensen beschuldigd van morele corruptie (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, december 2023, p. 98). Een andere bron stelt dat het monitoren van sociale media vooral leidde tot het opsporen van personen die kritiek uitten in eigen naam (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht"*, juni 2023, p. 44). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (*"Ministry of Communications and Information Technology"*) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met *"immorele inhoud"* te beperken (EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 44). Volgens verschillende bronnen controleren de taliban niet alleen sociale media netwerken maar luisteren zij ook mee met telefoongesprekken, ook met personen die vanuit het buitenland naar familieleden in Afghanistan belden (Ministerie van Justitie, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, p. 44, 80, 116 en EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 25). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons wordt bekeken (Denmark, DIS, Afghanistan, *"Taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in de EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022). Er zijn ook taliban-aanhangers online actief die bedreigende commentaren posten bij berichten van personen die kritiek uiten op de de facto-regering en ijveren voor vrouwenrechten. Er is evenwel geen sterk

bewijs dat het om door de taliban gecoördineerde acties zou gaan. Er wordt ook melding gemaakt van twee Afghanen in Duitsland die online kritiek hadden geuit op de taliban en wiens families in Afghanistan door de taliban werden gearresteerd (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 26, 45).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de *"geloofsethiek en denkwijze"* van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, *"Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada"*, 8 december 2021 in EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, maar ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 50-51).

Niettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsook alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban.

Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan en dat honderdduizenden Afghanen zijn gerepatriëerd vanuit Iran en Pakistan in 2024, waarbij zij materiële ondersteuning kregen om terug te keren naar hun regio van oorsprong. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en de informatie hierover blijft beperkt en anekdotisch. Volgens persberichten stuurde Frankrijk in maart 2023 één Afghaanse man en Duitsland in maart 2024 28 Afghanen gedwongen terug. Het ging telkens om personen die criminele feiten hadden gepleegd. Volgens Der Spiegel werden deze personen opgesloten bij terugkeer maar na een week weer vrijgelaten, terwijl een aantal van hen onder een vorm van huisarrest werden geplaatst en ondervraagd. Een prominent activist voor het recht op onderwijs voor meisjes werd begin 2023 gearresteerd na een bezoek aan Brussel waar hij diplomaten en EU-ambtenaren had ontmoet en werd vervolgens zeven maanden opgesloten (EUAA, *"Afghanistan – Country Focus"*, november 2024, p. 44- 45). Volgens sommige (deels anonieme) bronnen zijn controles op de luchthaven van Kaboel zeer grondig en hebben de facto-immigratie- ambtenaren lijsten van gezochte personen waaronder voormalige medewerkers van de ANDSF. Een andere, anonieme, bron stelt dat de taliban weinig informatie hebben over teruggekeerde personen en dat terugkeerders misschien de les gespeld krijgen door een mullah over de gevaren van emigratie. Volgens een mensenrechtenactiviste die buiten Afghanistan actief is, zou terugkeer voor personen die geen problemen hebben met de facto-autoriteiten mogelijk zijn, maar zou dit wel een probleem kunnen zijn voor personen met een hoog profiel (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 45, wat in de lijn ligt van wat eerder door een anonieme organisatie binnen Afghanistan werd gesteld, zie EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 55).

Sommige bronnen geven aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, *"Afghanistan – taliban's impact on the population"*, June 2022, p. 23 en 38 in EUAA, *"Afghanistan: targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, juni 2023, p. 44).

Het Noorse Landinfo benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat er een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen mogelijk zijn en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert (COI Focus Afghanistan, *"Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023"*, p. 36).

Bronnen geven ook aan dat individuen die als *"verwesterd"* worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als *"verraders"* of *"ongelovigen"*.

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 51, EUAA, “*Afghanistan - Country Focus*”, december 2023, p. 100). Stigmatisering, discriminatie of uitsluiting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen kunnen worden aangeduid: (1) personen “*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en (2) personen die zijn beïnvloed door buitenlandse waarden of als zodanig worden gezien, ook wel benoemd als personen die zijn “*verwesterd*”, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, die kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht. Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering of overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

In de EUAA “*Country Guidance: Afghanistan*” wordt gesteld dat vervolging van personen die onder deze profielen vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De richtsnoeren van EUAA kunnen worden bijgetreden (EUAA “*Country Guidance: Afghanistan*”, mei 2024, p. 57-61).

4.2.18. Verzoeker laat in casu na om enig concreet element voor te leggen waaruit kan blijken dat hij ingevolge zijn verblijf in Europa is verwesterd of als zodanig kan worden beschouwd. Hij beperkt zich tot het verwijzen naar zijn vertrek uit Afghanistan in 2021, zijn verblijf in België sinds 2022, zijn tewerkstelling in dit land en het gegeven dat hij Nederlands leert, maar hieruit kan niet blijken dat – zoals hij zelf voorhoudt – hij tijdens zijn verblijf in Europa een persoonlijke ontwikkeling zou hebben doorgemaakt die hem moreel, religieus en sociaal en op het vlak van zijn menselijke en sociale visie distantieert van het “*kader*” dat werd ingesteld door het talibanregime of dat hij zich concreet zou verzetten tegen de praktijken en voorschriften die door de taliban worden voorgestaan of de door hen opgelegde levenswijze. Evenmin blijkt hieruit dat hij westerse waarden zoals de vrijheid van meningsuiting heeft omarmd. Met de voormelde concrete gegevens toont hij nog niet aan dat er bij hem sprake is van verwestering in de zin dat hij zich de in België en Europa heersende normen en waarden eigen heeft gemaakt. Evenmin kan hieruit een toegeschreven verwestering worden afgeleid, in de zin dat hij blijk geeft van activiteiten, gedrag, een uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans of niet-islamitisch kunnen worden gezien en/of die indruisen tegen de (religieuze) regels, wetten, gebruiken en normen zoals heden vormgegeven door de taliban. Hiermee liggen ook geen concrete elementen voor waaruit blijkt dat verzoeker iemand is die door zijn handelingen of gedragingen de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden of dat hij als zodanig zal worden beschouwd. Verder blijkt hiermee niet dat er bij verzoeker sprake is van een opvatting, gedachte of mening die ingaat tegen het gedachtengoed van de taliban. Hij beperkt zich zo ook tot wel zeer algemene beweringen dat hij zich volledig zou verzetten tegen de praktijken en leefregels die door de taliban worden voorgestaan en tegen de levensstijl die zij aan de Afghaanse bevolking opleggen, zonder een en ander op voldoende concrete wijze aannemelijk te maken. Al zeker blijkt nergens uit dat hij uiting zou geven aan oppositie of verzet tegen het beleid of methoden van de taliban of zijn omgeving in zijn regio van herkomst, noch blijkt dat verzoeker een afwijkende religieuze overtuiging heeft of tot een specifieke sociale groep behoort. Ten slotte maakt hij ook niet concreet aannemelijk dat dergelijke gedachte, opvatting of mening of religieuze overtuiging hem kan worden toegedicht door de taliban of zijn lokale gemeenschap in zijn regio van herkomst.

Rekening houdend met zijn opgegeven leeftijd in België, moet worden aangenomen dat verzoeker op het ogenblik van zijn vertrek uit Afghanistan midden 2021 reeds ongeveer 21 jaar oud was. Er kan worden aangenomen dat verzoeker reeds was gevormd naar Afghaanse gebruiken, waarden en normen voor hij naar Europa en België kwam. Er kan redelijkerwijze worden aangenomen dat hij volop deelnam aan de Afghaanse samenleving. Verzoeker toont niet aan dat hij de Afghaanse gebruiken, waarden en normen waarin hij is opgegroeid heden niet langer kent.

De loutere duur van zijn verblijf in Europa en België, zijn tewerkstelling in dit land, het gegeven dat hij wordt gewaardeerd door zijn collega's, zoals blijkt uit de voorgelegde verklaringen van zijn collega's, en dat hij Nederlands leert zijn, gelet op wat voorafgaat en zonder enige verdere concrete invulling van de omstandigheden van zijn verblijf en zijn traject alhier, niet van die aard dat kan worden aangenomen dat verzoeker dermate is verankerd in de Belgische samenleving dat hij geen sterke voeling meer zou hebben met zijn land van herkomst en niet langer bekend zou zijn met de Afghaanse normen en waarden. Met een loutere verwijzing naar zijn verblijf in Europa en langdurige afwezigheid uit Afghanistan toont verzoeker niet aan dat of waarom hij bij een terugkeer naar Afghanistan zou worden geconfronteerd met zodanig ernstige aanpassingen en moeilijkheden dat hij zijn leven aldaar niet (opnieuw) zou kunnen opnemen en dat hij er niet (meer) zou kunnen aarden. Hij schetst geen concreet en diepgaand beeld van de impact van zijn verblijf in België en Europa op de gevolgen van een terugkeer naar Afghanistan, met name waarom hij hierdoor onder de negatieve aandacht van zijn lokale gemeenschap en/of de taliban zou komen, al dan niet wegens een (gepercipieerde) verwestering, en niet in staat zou zijn zich te conformeren aan de huidige binnen de Afghaanse samenleving geldende regels en normen. Minstens toont verzoeker niet aan dat hij doorheen de jaren die hij in Europa heeft doorgebracht totaal vervreemd zou zijn geraakt van de gebruikelijke Afghaanse waarden en normen of zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. Hij toont niet aan dat hij niet meer zou kunnen meegaan in de culturele waarden en tradities van zijn land, of dat hij er zich concreet tegen verzet. Hij moet redelijkerwijze ook in staat worden geacht op de hoogte te zijn of te worden gesteld van de actueel heersende normen en waarden in Afghanistan en deze in acht te nemen.

Verzoeker beschrijft zichzelf ook nog steeds als soennitische moslim (gehoor CGVS I, p. 4). Hij maakt niet aannemelijk dat hij in zijn individuele omstandigheden in geval van terugkeer naar Afghanistan zal worden gezien als zijnde besmet door de Westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en daarom riskeert te worden vervolgd.

Verzoeker kan verder niet volstaan met een algemeen betoog inzake de risico's voor teruggekeerde verwesterde Afghanen onder verwijzing naar algemene landenrapporten om aannemelijk te maken dat hij is verwesterd of als dusdanig zal worden gepercipieerd in geval van terugkeer. De Raad merkt ook op dat verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst naar gelijklopende informatie als deze die is onderzocht in de bovenstaande analyse. De door verzoeker aangehaalde informatie is dus niet van die aard dat zij afbreuk kan doen aan voorgaande vaststellingen.

Gelet op wat voorafgaat, brengt verzoeker in het kader van zijn verzoek geen concrete elementen bij waaruit blijkt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zou worden gevisieerd omwille van zijn verblijf in Europa. Tevens kan, gezien zijn individuele omstandigheden, niet worden aangenomen dat verzoeker bij terugkeer naar Afghanistan omwille van een (toegeschreven) verwestering of normoverschrijding zal worden gevisieerd of vervolgd. De Raad wijst erop dat het aan verzoeker toekomt om zijn vrees voor vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering te concretiseren en kan slechts vaststellen dat hij daar op basis van de door hem aangereikte elementen niet in slaagt.

Uit het voorgaande is ook gebleken dat verzoeker geen geloofwaardige problemen met de taliban voor zijn vertrek uit Afghanistan aannemelijk heeft gemaakt zodat hij evenmin aannemelijk maakt dat hij omwille van problemen uit het verleden in de negatieve aandacht van de taliban of zijn lokale gemeenschap zal komen te staan in geval van terugkeer naar zijn regio van herkomst. Evenmin zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Verder brengt verzoeker geen concreet element aan waaruit zou blijken dat hij bij terugkeer naar Afghanistan alsnog in het vizier van de taliban zou komen.

Er wordt voorts niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering, discriminatie of uitstoting. Verzoeker reikt echter in het kader van zijn beschermingsverzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofd sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoeker na aankomst in België nog in contact stond met zijn familieleden in Afghanistan (gehoorverslag CGVS, p. 6). Uit niets kan blijken dat verzoeker bij terugkeer niet meer kan rekenen op een familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan.

Verzoeker maakt niet concreet aannemelijk dat hij, gelet op zijn individuele omstandigheden, dient te vrezen voor vervolging omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering of normoverschrijding.

4.2.19. De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker kan niet het voordeel van de twijfel worden gegeven. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

4.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

4.3.1. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

- a) doodstraf of executie; of,*
- b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,*
- c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”*

Uit dit artikel volgt dat verzoeker, opdat hij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet-hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

4.3.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoeker geen concrete elementen aanbrengt waaruit een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

4.3.3. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet zou beroepen op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn persoonlijke problemen met de taliban niet aannemelijk heeft gemaakt en hij geen gegronde vrees omwille van een (toegeschreven) verwestering op basis van zijn verblijf in het Westen aannemelijk maakt.

Verder dient te worden vastgesteld dat verzoeker de door verweerder gedane beoordeling en vaststellingen inzake de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan in het licht van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet niet concreet betwist. Hieruit volgt dat de ernstige schade moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. Hierbij heeft verweerder op uitvoerige wijze, en met verwijzing naar relevante landeninformatie, toegelicht dat niet blijkt dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor en verzoeker evenmin aantoont dat hij bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zal worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij hij niet in staat zal zijn om in zijn elementaire levensbehoeften te voorzien. In zijn aanvullende nota brengt de commissaris-generaal in dit verband ook nog geactualiseerde landeninformatie aan. De Raad treedt deze beoordeling bij en stelt vast dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

4.3.4. Ten slotte, opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder

onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geïdendeerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en het *National Resistance Front* (hierna: het NRF) en de Afghanistan Freedom Front (hierna: AFF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. Het lagere niveau van willekeurig geweld dat zich doorzette in 2022 werd bevestigd door een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten in 2023 en 2024.

De belangrijkste werkterreinen van het NRF en andere verzetsgroepen bevonden zich oorspronkelijk in het noordoosten van Afghanistan. Het NRF was in de eerste negen maanden van 2024 actief in de provincies Herat en Kabul en veel minder in hun voormalige bolwerk, de provincie Panjshir.

Het NRF maakt voornamelijk gebruik van *hit and run*-aanvallen, hinderlagen en doelgerichte aanvallen tegen de de facto autoriteiten.

ISKP daarentegen viseert zowel de de facto autoriteiten, als burgerdoelwitten, zoals minderheden of bepaalde profielen. Ook de taliban ondernemen doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers, (vermeende) tegenstanders, activisten, journalisten en aanhangers van ISKP. ISKP daarentegen viseert zowel talibandoelwitten, als burgerdoelwitten, zoals minderheden of bepaalde profielen. Na gerichte acties door de taliban wordt de operationele capaciteit van ISKP als beperkter beschouwd en is er een significante daling van het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen.

Uit de door beide partijen bijgebrachte landeninformatie inzake de veiligheidssituatie in Afghanistan en het daarin vervatte cijfermateriaal met betrekking tot het aantal aanvallen, slachtoffers en burgerdoden, blijkt dat, ondanks een lichte stijging in het aantal burgerdoden in 2024 – in de periode van 1 oktober 2023 tot 30 september 2024 registreerde UCDP in totaal 395 burgerslachtoffers –, de algemene veiligheidssituatie positief blijft evolueren en dat de tendens van een daling van het geweld zich voortzet en consolideert. Het geweld dat heden nog plaatsvindt in Afghanistan, is daarenboven grotendeels doelgericht van aard. Zo hadden de dodelijkste incidenten betrekking op aanvallen door ISKP tegen sjiitische Hazara's.

De daling van het geweld heeft onder meer als gevolg dat de wegen significant veiliger worden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Er is heden een significante daling in het aantal intern ontheemden van bijna 100% en de ontheemding als gevolg van conflict is vrijwel volledig gestopt. De ontheemding die nog plaatsvindt is het gevolg van een moeilijke economische situatie en natuurrampen of als gevolg van grensincidenten tussen de facto strijdkrachten en Pakistaanse strijdkrachten (zie EUAA *Afghanistan Country Focus* van november 2024, p. 59: “In early September 2024, IDMC noted two cases of conflict-induced displacement in its preliminary estimates, involving 820 persons in the district of Zazi Maidan (Khost Province) being displaced due to border incidents between de facto Afghan forces and Pakistani forces.”) UNHCR rapporteert 733 300 terugkeerders enkel uit Pakistan in de periode tussen september 2023 en september 2024 (EUAA, “*Afghanistan – Country Focus*”, november 2024, p. 58).

In Afghanistan is er heden geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de “Country Guidance Afghanistan” van mei 2024 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA “Afghanistan – Country Focus” van november 2024 nog steeds actueel.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Kunar. Uit landeninformatie blijkt dat voor deze provincie geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld, waardoor de vraag, naar het al dan niet voorhanden zijn van persoonlijke omstandigheden, die het risico op ernstige schade kunnen verhogen, zich in casu niet stelt. Voorgaande ligt in dezelfde lijn als de “Country Guidance Afghanistan” van mei 2024.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofdzaak zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

4.3.5. De Raad besluit dat verzoeker niet aantoont dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

4.4. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en dat hij evenmin in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van deze wet.

4.5. Gelet op de voorgaande bespreking toont verzoeker geen schending aan van artikel 1A van het Vluchtelingenverdrag of van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. In zoverre verzoeker de schending van artikel 3 van het EVRM aanvoert, moet worden beklemtoond dat in casu het onderzoek wordt beperkt tot de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad doet in het kader van het beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal geen uitspraak over een verwijderingsmaatregel. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is niet aan de orde. Waar verzoeker doorheen zijn verzoekschrift verwijst naar arresten van de Raad, kan het verder volstaan op te merken dat de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgische recht. Het enig middel is ongegrond.

4.6. Waar verzoeker vraagt om het dossier terug te zenden naar het CGVS en aldus de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van verweerder te vernietigen om de redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes maart tweeduizend vijftientig door:

I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS